

Mauzoleum Terroryzmu

17 listopada 2011

Komunistyczny rząd Kuby nie zdając sobie sprawy z tego, że kiedykolwiek zostaną odkryte zwłoki Ernesto Che Guevary, podejmuje się w 1982 roku, w mieście Santa Clara, budowy olbrzymiego kompleksu muzealnego, poświęconego temu rewolucjonście. Wybór tego miejsca został podyktowany kulminacyjnym momentem w historii walk dążących do obalenia Batisty.

To właśnie w tym mieście 28 grudnia 1968 roku, odbyła się ostatnia i decydująca walka z siłami rządowymi. Oddział Che Guevary przyczynił się w wybitny i brawurowy sposób do zwycięstwa w tej walce, doprowadzając do wykoślenia potężnego transportu kolejowego z bronią i 250 oficerów i żołnierzy idących z pomocą w zwalczaniu rebeliantów. Fakt, że ok. 300 marnie uzbrojonych Kubańczyków pokonało ponad trzytysięczną doskonale wyszkoloną i uzbrojoną w najnowocześniejszy sprzęt wojenny, kubańską armię Battisty dodaje jeszcze bardziej splendoru rewolucjonistom i stawia ich w aureoli legendarnego bohaterstwa.

Fulgencio Batista na wieść o przegranej bitwie w Santa Clara, 1 stycznia 1959 roku, w pośpiechu opuścił Kubę udając się na emigrację do Portugalii. Zmarł w Hiszpanii 6 sierpnia 1973 roku na zawał serca, na kilka dni przed planowanym morderstwem na zlecenie Fidela Castro.

Che Guevara po zakończonych walkach, zajmował kolejno stanowisko prokuratora generalnego więzienia-fortecy: słynnej La Cabana, gdzie podczas 5 miesięcy piastowania tego urzędu skazuje wyrokiem wojennym na śmierć (wg różnych źródeł) między 156-550 zupełnie niewinnych ludzi. Następnie był szefem reformy rolnej oraz dyrektorem Banku Centralnego, co jest niezwykle ironiczne ponieważ Che marzył o zaniechaniu pieniądza i całkowitego ich wycofania – nowe bilety bankowe

nosiły tylko skromny podpis: Che. Piastował również stanowisko ministra przemysłu, lecz bez zbytnich rezultatów. Jednocześnie wszystkie te urzędy nie były w smak Guevarze, być może za wyjątkiem prokuratora więzienia, gdzie mógł za pomocą pistoletu wprowadzać nowy ład społeczny. Jego idealizm i wrodzona niemalże psychopatyczna obsesja wyzwalała narodów uciemiężonych popchnęła go do kilku afrykańskich krajów, aby wreszcie w 1966 roku, pojawić się w Boliwii wyzwalać boliwijski naród spod dyktatury. Jesienią 1967 roku, Guevara zostaje schwytany wraz z 16 towarzyszami broni i rozstrzelany przez boliwijskie siły rządowe. Istnieją różne wersje momentu schwytania Che Guevary, wg jednej z nich miał ponoć krzyczeć: „Nie strzelajcie, jestem Che Guevara i jestem bardziej cenny dla was żywy niż martwy”, co przeczy całkowicie jego ideałom. Zwłoki wszystkich 17 rewolucjonistów zostały zakopane w nieznanym miejscu.

Dokładnie trzydzieści lat po tych wydarzeniach, ciała zamordowanych rewolucjonistów zostają odnalezione i wydane rządowi Kuby. W dniu 17 października, prochy Che Guevary, oraz 16 towarzyszy broni zostają przeniesione z honorami wojskowymi do mauzoleum-muzeum w mieście Santa Clara. W bardzo doniosłej uroczystości, transmitowanej przez kubańską telewizję, Fidel Castro zapala wieczny płomień nad grobowcem, który płonie po dziś dzień. Od października 1997 roku, do chwili obecnej, już ponad 3 miliony osób odwiedziło ten kompleks. W dniu, w którym odwiedziłem to miejsce było pół na pół: turystów i Kubańczyków. Wycieczki szkolne z całej Kuby udają się tam każdego dnia z pielgrzymkami jak do najbardziej świętego miejsca na Kubie. Ciągłe się uczy patriotyzmu na przykładzie Che, dzieci w szkołach z czerwonymi chustami na szyi i z gwiazdą w berecie powtarzają przed rozpoczęciem lekcji: „Chcę być taki jak Che!”

Paradoks Che Guevary polega na tym, że pomimo jego przekonań, nawet najwięksi jego przeciwnicy promują jego wizerunek. Weźmy za przykład Carlosa Santanę, który na uroczystość wręczania

Oskarów pojawił się w koszulce z nadrukiem Che, czyżby zapomniał, że jego muzyka została ostro skrytykowana przez Guevarę, a w latach 1960. zakładano na Kubie obozy koncentracyjne dla m.in. grających rocka, jako elementów antysocjalistycznych lub tzw. młodocianych przestępców? Następny przykład – Angelina Jolie, ambasadorka Globalnego Humanitaryzmu, nosi tatuaż Guevary! Czy ona sobie zdaje sprawę, że jej idol przyczynił się do masowego uchodźstwa z wyspy, że ok. 2 000 000 ludzi zostało skazanych na emigrację?

Paradoks Che to również głoszenie terroryzmu i nawiązywanie do atomowego rozwiązania problemu amerykańskiego imperializmu z jednej strony – co nie przeszkadza z drugiej, młodym Amerykanom nosić gadżetów z podobizną Che, od koszulek poczynając, poprzez bieliznę, szklanki, kubki, długopisy, kłamry do spodni, otwieracze do piwa, wreszcie na czapkach kończąc. Nie przeszkadza już młodym ludziom na całym świecie protestującym przeciwko wojnom wymachiwać ogromnymi afiszami z podobizną Che i nie ważne, że ten właśnie człowiek głosił i robił dokładnie coś przeciwnego, nie ważne, że przyczynił się do represyjnej śmierci ok. 14 000 Kubańczyków. Przykładów można by jeszcze długo mnożyć.

Kim był Che Guevara, który był zdolny dokonać egzekucji na 14-letnim chłopcu błagającym o litość dla swojego ojca i darowanie mu życia? Ten przypadek jest podawany przez świadków owego wydarzenia ze słynnej twierdzy La Cabana, której Che był głównym prokuratorem. Świadek podaje, że nazajutrz po egzekucji ojca, jego syn uwięziony w tym samym więzieniu doprowadza do ataku wściekłości wielkiego Che obrzucając go inwektywami, w pewnym momencie Che, chyba chcąc go nastraszyć wyciąga pistolet z kabury i wrzeszczy do niego: „Na kolana!!!” Na co młodzieniec odpowiedział: „Jeżeli chcesz mnie zamordować to nie klęknię, wolę umrzeć na stojąco, jak prawdziwy mężczyzna!” Che doprowadzony do szału strzelił mu w tył głowy.

Kim był Che Guevara potrafiącym pisać poematy, oraz wzruszające czułe listy do żony i dzieci podczas długich

okresów rozłąki?

Kim tak naprawdę był Ernesto Che Guevara?

Autor: Paul Wasilewski

Nadesłano do „Wolnych Mediów”